

EUROOPA KOHTU OTSUS

17. veebruar 1976*

[...]

Saksamaa alkoholsete jookide tootmise ja turustamise monopol

[...]

Kohtuasjas 45/75,

mille esemeks on Euroopa Kohtule EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel Finanzgericht Rheinland-Pfalz'i (Rheinland-Pfalz'i finantskohtu) esitatud taotlus, millega soovitakse nimetatud kohtus pooleli olevas vaidluses järgmiste poolte vahel:

Rewe-Zentrale des Lebensmittel-Grosshandels eGmbH, Köln,

ja

Hauptzollamt Landau/Pfalz,

eelotsust EMÜ asutamislepingu artikli 37 lõike 1 ja artikli 95 esimese lõigu tõlgendamise kohta,

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president R. Lecourt, kodade esimehed R. Monaco ja H. Kutscher, kohtunikud A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, M. Sørensen, Lord Mackenzie Stuart ja A. O'Keefe,

kohtujurist: G. Reischl,

kohtusekretär: A. Van Houtte,

on teinud järgmise

otsuse

[...]

1. 10. aprilli 1975. aasta määrusega, mis saabus Euroopa Kohtu kantseleisse 12. mail 1975, esitas Finanzgericht Rheinland-Pfalz EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel teatavad küsimused EMÜ asutamislepingu artikli 37 lõike 1 ja artikli 95 esimese lõigu tõlgendamise kohta.

* Kohtumenetluse keel: saksa.

Need küsimused esitati Euroopa Kohtule Itaalia vermuti importija ja Saksamaa Liitvabariigi tolliasutuste vahelise vaidluse kontekstis ning need on seotud Saksamaa Liitvabariigis imporditud alkoholile kehtestatud aktsiisimaksu nimega „Monopolausgleich” (monopoli tasandusmaks) vastavusega nendele sätetele.

2. Gesetz über das Branntweinmonopol'i (BrMonG – alkoholsete jookide tootmise ja turustamise monopoli föderaalseaduse) kohaselt tuleb põllumajandusliku või mittepõllumajandusliku päritoluga etüülalkoholi müüa monopoliasutusele hinna eest, mille on fikseerinud asutused, pärast töötlemist müüb monopol selle edasi hindade eest, mis erinevad vastavalt edasimüümise eesmärgile, kuid mille on samuti fikseerinud riigiasutused.

Sellise alkoholi edasimüümise hind hõlmab alkoholi tegelikku väärtust, see on summa, mille eesmärgiks on katta monopoli kulud, sealhulgas töötlemis-, ladustamis- ja halduskulud, ning maksu nimega „Branntweinsteuer” (alkohoolsete jookide maks).

Inimtarbimiseks ettenähtud alkoholi osas hõlmavad need niinimetatud monopoli kulud samuti hinnakomponenti, mille eesmärgiks on katta kahju, mida monopoliasutus on kandnud muudeks eesmärkideks ettenähtud teatavate alkoholsete jookide müümise teel omahinnast madalama hinna eest.

3. Eespool nimetatud seaduse artikli 76 alusel ei pea teatavaid riigisisest toodetud alkoholsete jooke, eelkõige neid, mida valmistatakse teraviljast ja erinevatest puuviljadest, müüma monopolile.

Niisiis saab vaidluse aluseks olnud olukorda iseloomustada sellise riigimonopoli olemasoluga, mis hõlmab toote ostmist ja turustamist, kuid mis laieneb vaid osale selle toote kodumaisest tootmisest ning teise osa otab ja turustab erasektor.

4. Alkoholile, mis on vabastatud monopolile müümise nõudest, kohaldatakse maksu nimega „Branntweinaufschlag” (alkohoolsete jookide lisamaks), mille suuruseks on monopoli alkoholi baashinna ja selle tavalise müügihinna vahe ning mis sel põhjusel hõlmab lisaks alkoholsete jookide maksule („Branntweinsteuer”) makset monopoli kulude katteks summas, mis on võrdne monopoli alkoholile kehtestatud maksuga.

Seda makset nimega „Branntweinaufschlagspitze” (alkohoolsete jookide lisamaksu marginaal), mille suurus võrdub inimtarbimiseks ettenähtud monopoli alkoholi müügihinnas sisalduvate „monopoli kuludega”, on siiski vähendatud fikseeritud määraga summa võrra (21 Saksa marka põhikohtuasja põhjustanud sündmuste ajal), mis kujutab endast monopoliasutuse poolt sellise alkoholi mitteülevõtmise tulemusena säästetud kulude keskmist summat.

Niiviisi saadud summat vähendatakse tagantjärele summade võrra, mis ulatuvad 5%-st kuni rohkem kui 100%-ni baashinnast („Branntweingrundpreis”) väikesemahulise tootmisega piiritustehaste poolt toodetud alkoholi korral, või suurendatakse tõusvas joones suuri koguseid tootvate piiritusevalmistajate korral võrdeliselt nende aastatoodanguga.

Monopolile müümise nõudest vabastatud alkohoolsetele jookidele monopoli halduskulude osalise katmise maksu kehtestamine kajastab riiklike õigusnormide soovi seoses sellega, et monopoli kulusid peaksid kandma riigisiselt toodetud nii monopolile müümise nõudest vabastatud kui ka monopoliasutuse turustatud alkohoolsete jookide tarbijad.

Seepärast eraldatakse see Branntweinaufschlagspitze monopoliasutusele, mille jaoks kujutab see endast tulullikat.

5. Imporditud piiritusjookidele ja alkohoolsetele jookidele – viimastele võrdeliselt nende alkoholisisaldusega – kohaldatakse maksu nimega „Monopolausgleich” (monopoli tasandusmaks), mis arvestamata monopoli alkoholi maksu („Branntweinsteuer”) hõlmab lisamaksu, mida peetakse vastavaks summale, mis sisaldub monopoli alkoholi müügihinnas, et katta eespool viidatud „monopoli kulud”.

Kuna seda lisamaksu nimega „Monopolausgleichspitze” ei kasutata monopoli rahastamiseks, vaid nagu Monopolausgleich'i, mille komponendiks see on, riigi üldeelarve rahastamiseks, on see vastavalt Saksamaa Liitvabariigi valitsuse poolt koostatud aruannetele kehtestatud selleks, et taastada konkurentsitingimuste võrdsus imporditud piiritusjookide ja alkohoolsete jookide ning riigisisese toodangu vahel ning imporditud piiritusjookide ja alkohoolsete jookide ning riigisiselt toodetud piiritusjookide ja alkohoolsete jookide vahel, mis on valmistatud monopolile müümise nõudest vabastatud alkoholist.

Lisaks väitis Saksamaa Liitvabariik suulise menetluse käigus seda, et „kaudselt saab monopol sellise kaitse abil rahalisi vahendeid, kuna juhul, kui seda marginaali („Spitze”) ei oleks kehtestatud, oleks monopoli tegevuskulude koormuse kehtestamine riigisiselt toodetud alkoholile võimatu”

Siiski, erinevalt praktikast, mida kohaldatakse riigisiselt toodetud alkoholi vabastamiseks, ei vähendata seda summat fikseeritud määraga summa alusel ega vähendata ega suurendata seda tagantjärele võrdeliselt, vaid see määratakse kindlaks üks kord ja lõplikult ning selliselt fikseeritud summa kujutab endast Branntweinaufschlag'i võrdelise tõusu ülempiiri.

Siiski leiab Saksamaa Liitvabariigi valitsus, et vähemalt piiritustehaste poolt „pitseeritud” toodetud puuviljadel põhinevate alkohoolsete jookide osas on Branntweinaufschlag'i suuruse võrdelise tõusu toime selline, et see maks ja Monopolausgleich jõuavad samale tasemele selliste piiritustehaste alkoholi korral, kes valmistavad rohkem kui 330 hektoliitrit aastas, s.t. 95%-lise tootmise korral.

6. Kuna kohtuasi on seotud maksuga, mis on kehtestatud nii importtoodetele kui ka samasugustele kodumaistele toodetele kaubandusliku monopoli kohandamise kontekstis, siis on käsitlemisel selle maksu vastavus artiklitele 95 ja 37 ning lisaks moodustab see küsimus riiklikus kohtus menetlemisel oleva hagi eseme.

Need tegurid tuleb riikliku kohtu esitatud küsimustele antava vastuse üle otsustamisel arvesse võtta.

7. Kõigepealt on vaja kaaluda küsimusi asutamislepingu artikli 95 esimese lõigu tõlgendamise kohta ja teiseks küsimusi seoses artikliga 37.

Artikli 95 esimese lõigu käsitlemine

8. Esimese küsimusega soovitakse teada saada, kas artikli 95 esimese lõigu alusel saavad liikmesriigi kodanikud üleminekuperioodi lõpus üksikisikute õigused, mida riiklikud kohtud peavad kaitsma.

9. Nagu Euroopa Kohus 16. juuni 1966. aasta otsuses kohtuasjas 57/65 (Alfons Lütticke GmbH v. Hauptzollamt Saarlouis, EKL 1966, lk 205) otsustas, on sellel sättel vahetu õigusmõju ja selle alusel on loodud üksikisikute õigused, mida riiklikud kohtud peavad kaitsma.

10. Teise küsimusega soovitakse teada saada, kas monopoli tasandusmaksu osa nimega „Monopolausgleichspitze” kohaldamisega Itaalia vermuti impordile rikutakse artikli 95 esimest lõiku sellises ulatuses, kuivõrd selle eesmärgiks on mitte hüvitada maksu teel maksu, mida kohaldatakse võrreldavatele kodumaistele toodetele, vaid pigem katta riigimonopoli enda halduskulud.

11. Kuigi asutamislepingu artikli 177 alusel toimuva menetluse kontekstis ei ole Euroopa Kohtul õigust teha otsus riiklike õigusnormide vastavavuse kohta asutamislepingule, on sellel siiski pädevus esitada riiklikule kohtule kõik ühenduse õigusega seonduvad tõlgendamiskriteeriumid, mis võimaldavad teha otsust sellise vastavuse kohta.

12. Asutamislepingu artikli 95 esimese lõigu sõnastus on järgmine: ”ükski liikmesriik ei kehtesta teiste liikmesriikide toodetele mingeid otseseid ega kaudseid riigimakse, mis on suuremad samasugustele kodumaistele toodetele kehtestatud otsestest või kaudsetest maksudest”.

Selle sätte rakendamine viitab selliste kriteeriumite kohaldamisele, mille abil saab sellise sarnasuse olemasolu või puudumist hinnata.

Selles osas ei ole asjaolu, et sama toormaterjali – näiteks alkoholi – leidub mõlemas kahes tootes, piisavaks põhjuseks, et kohaldada artikli 95 esimeses lõigus nimetatud keeldu isegi siis, kui maks on terviklikult või osaliselt kehtestatud seoses selle toormaterjaliga; võrrelda tuleks siiski maksu, mis on kehtestatud toodetele, mis tootmise või turustamise samas etapis on samasuguste omadustega ning vastavad tarbijate seisukohast samadele vajadustele.

Asjaolu, et kodumaised tooted ja importtooted on või ei ole liigitatud ühise tollitariifistiku sama rubriigi alla, on antud hinnangu tegemisel oluliseks teguriks.

13. Sellest tuleneb, et kui liikmesriigi etüülalkoholi hõlmatakse erieeskirjades, millel on konkreetsed tagajärjed seoses maksustamisega, on samasuguseks tooteks artikli 95 mõistes imporditud etüülalkohol.

Samas aga kui importtoode, hoolimata sellest, et see põhineb etüülalkoholil, on alkohoolne jook, peab sellele kehtestatud maksu võrdlema samasugustele kodumaistele toodetele kohaldatava maksuga.

Konkreetselt samasuguse kodumaise toote puudumisel on artiklis 95 nimetatud diskrimineerimise keeld täidetud, kui importtootele kohaldatav maks vastab samaliigilisele ja samal tasemel olevale riigimaksule.

14. Võrdsus kodumaisele tootele ja importtootele kehtestatud maksu taseme vahel, mida on nõutud artiklis 95, on kehtiv sõltumata selliste tegurite toimest, mis ei ole seotud võrreldavate toodete vastavate tootmiskulude maksustamisega.

Eelkõige aga ei saa selle artikli reguleerimisala laiendada selliselt, et lubada mis tahes hüvitist importtoodetele kohaldamiseks kehtestatud maksu ja teist liiki, näiteks majanduslikel eesmärkidel samasugustele kodumaistele toodetele kehtestatud, maksu vahe näol.

Kuid siinkohal ei ole tegemist olukorraga, kus nii importtootele kui ka samasugusele kodumaisele tootele kohaldatakse võrdselt valitsuse maksu, mille on kehtestanud ja mille suuruse on määranud riigiasutus, isegi kui osa kodumaisele tootele kehtestatud maksust eraldatakse muuseas riigimonopoli rahastamiseks, kui samal ajal kohaldatakse importtootelt võetavat maksu riigi üldeelarve rahastamiseks.

15. Samas rikutakse artikli 95 esimest lõiku siis, kui importtoote maks ja samasuguse kodumaise toote maks arvutatakse erineval viisil erinevate kriteeriumide põhjal, mis põhjustab, kuigi ainult teatavatel juhtudel, olukorra, kus importtootele kehtestatakse kõrgemad maksud.

Sellist järeldust ei saa ümber lükata väitega, et kuigi importtoode maksustatakse fikseeritud määraga summaga, samal ajal kui kodumaine toode maksustatakse vastavalt liugskaalale, on olukord selline seepärast, et uurimist, mis oleks vajalik esimesel juhul, ei saa teostada.

Kuigi võib-olla on tõesti võimatu kohaldada samasugust liugskaalat nii kodumaistele kui ka importtoodetele kehtestatud maksu suurendamiseks või vähendamiseks, ei ole siiski võimalik kehtestada üksikut fikseeritud määraga maksu või fikseeritud maksu mõlematele toodetele, et järgida artiklis 95 sätestatud diskrimineerimise keeldu.

Lisaks tegi komisjon oma soovitusel, mis saadeti Saksamaa valitsusele 22. detsembril 1969 – millega seonduvalt ei võetud siiski kasutusele mingeid meetmeid –, ettepaneku selle kohta, et maksustamistingimused tuleb sellisel viisil kooskõlastada.

16. Peale selle on artikli 95 mõistes maks, mis on kehtestatud kahele toote kategooriale, just see maks, mis peab olema võrdne, ja siinkohal ei ole kohane kaaluda selle maksu toimet riigisiselt valmistatud toodete ja importtoodete lõpphinnale.

17. Vastus teisele, kolmandale ja neljandale küsimusele sellises ulatuses, kuivõrd need on seotud artikli 95 esimese lõigu tõlgendamisega, peab seega olema selline, et seda sätet tuleb tõlgendada selliselt, et selle alusel on keelatud maksu kehtestamine importtootele

vastavalt arvutamismeetodile või kehtestamisviisile, mis erineb nendest, mida kasutatakse samasugustele kodumaistele toodetele kehtestatud maksu puhul ning mis põhjustab importtoote kõrgemat maksu, näiteks ühtse summa kehtestamine ühel juhul ja astmelise summa kehtestamine teisel juhul, isegi kui selline erinevus esineb vaid üksikutel juhtudel, ja et nende kahe toote hinnatasemele kohaldatava maksu võimalike erinevate toimete arvessevõtmine ei ole kohane.

Samas ei ole artikli 95 esimese lõigu alusel keelatud sama maksu kehtestamine importtootele ja samasugusele kodumaisele tootele isegi siis, kui osa kodumaisele tootele kehtestatud maksust eraldatakse riigimonopoli rahastamiseks, samal ajal kui importtootele kohaldatav maks on kehtestatud riigi üldeelarve rahastamiseks.

Artikli 37 lõike 1 käsitlemine

18. Artikliga 37 seotud küsimuste oluline asjaolu on see, kas Monopolausgleich'iga rikutakse asutamislepingu artiklit 37 sellises ulatuses, kuivõrd see hõlmab Spitze't (marginaali), mida arvutatakse ülaltoodud meetodi alusel.

19. Pidades silmas järeldust, et asutamislepingu artikli 95 alusel ei ole kõnealune maks keelatud eeldusel, et seda kohaldatakse samaväärselt kodumaisele tootele ja samasugusele importtootele, võib ilmned, et artikli 37 tõlgendamise kohta esitatud küsimustele ei olegi vaja vastata, kuna ilmselt esitati need selleks, et teada saada, kas, nagu *lex specialis*'e puhul, on artikli 37 alusel monopoli korral lubatud teha erandit artiklis 95 nimetatud keelust.

20. Siiski võib nende küsimuste eesmärgiks olla ka teada saada, kas isegi Branntweinaufschlag'iga kooskõlla viidud Monopolausgleich'iga rikutakse asutamislepingu artiklit 37 põhjusel, et, kuna selle eesmärgiks on katta monopoli kulud vähemalt osaliselt ja isegi siis, kui vaid kaudselt, kujutab see endast diskrimineerimist seoses tingimustega, mille alusel tooteid hangitakse ja turustatakse.

21. Asjaolu, et riiklik meede vastab artikli 95 nõuetele, ei viita sellele, et see on kehtiv asutamislepingu teise sätete, näiteks artikli 37 suhtes.

Seega tuleb küsimustele artikli 37 tõlgendamise kohta vastata.

22. Esimese küsimusega soovitakse teada saada, kas asutamislepingu artikli 37 lõiget 1 tõlgendatakse selliselt, et selle alusel saavad asjaomased isikud üleminekuperioodi lõppedes üksikisikute õigused, mida riiklikud kohtud peavad kaitsma.

23. Pärast selle sätestamist, et üleminekuperioodi ajal kohandavad liikmesriigid järkjärgult kaubanduslikke riigimonopole, nimetatakse artikli 37 lõikes 1 asja juhtpõhimõtte, sätestades, et tagada tuleb selline olukord, et selle perioodi lõpus „ei oleks diskrimineerimist [...] liikmesriikide kodanike vahel” tingimuste osas, mille alusel hangitakse ja turustatakse kaupu, mis kuuluvad teatavates liikmesriikides monopoli alla.

24. Asutamislepingu kohaldamisalas kujutab diskrimineerimise keeld tingimuste suhtes, mille alusel erinevate liikmesriikide kodanike toodetud või ringlusse lastud kaubad

hangitakse ja turustatakse, endast põhimõtet, mis oma loomuse poolest on otseselt seotud nende kodanike majandusliku ja õigusliku positsiooniga.

Viiteks sätetele, mida tegelikult kodanikele kohaldatakse, annab see eeskiri oma loomuse poolest aluse selle otseks kasutamiseks isikute poolt, kellele seda kohaldatakse.

Diskrimineerimise keeld selles valdkonnas pärast üleminekuperioodi lõppu kujutab endast kohustust saavutada täpset tulemust, mille täitmine peab olema tehtud sätestatud kohandamise järk-järgulise loomuse tulemusena lihtsamaks, mitte sellest sõltuvaks.

Selles osas tuleb märkida, et sama artikli 37 lõike 3 alusel tuli kohandamismeetmete ajakava ühtlustada koguseliste piirangute tühistamisega samade toodete suhtes.

Asutamislepingu sätted, mille alusel nõutakse, et liikmesriigid kaotaks diskrimineerimise konkreetse perioodi jooksul, muutuvad otsekohaldatavaks isegi siis, kui seda kohustust ei ole enne selle perioodi lõppu täidetud.

Niisiis, kui see periood on lõppenud, ei kohaldata kõnealuse kohustuse suhtes enam ühtegi tingimust ning samuti ei saa selle toimimise ega toimete suhtes kasutusele võtta meetmeid ei ühenduse ega liikmesriikide poolt ning oma loomuse poolest saavad selle alusel asjaomased isikud üksikisikute õigused, mida riiklikud kohtud peavad kaitsma.

Perioodi, mille jooksul liikmesriikidel lubati riigimonopole järk-järgult kohandada tagamaks, et üleminekuperioodi lõpus ei esine enam diskrimineerimist, eesmärgiks on hõlbustada selliste uute asjaolude tekkimist, mis on kooskõlas eeskirjaga ja mis selle lõppedes ei saa olla takistuseks selle eeskirja kohaldamise suhtes.

25. Lisaks küsitakse, kas Monopolausgleich'i osa nimega „Monopolausgleichspitze” kohaldamisega Itaalia vermuti impordile rikutakse asutamislepingu artikli 37 lõikes 1 sisalduvat sätet, sest selle eesmärgiks on mitte hüvitada maksu teel maksu, mida kohaldatakse võrreldavatele kodumaistele toodetele, vaid pigem katta riigimonopoli enda halduskulud.

26. Artikli 37 lõikes 1 ei käsitleta vaid koguselisi piiranguid, vaid keelatakse üleminekuperioodi lõpus kaupade hankimis- ja turustamistingimuste osas esinev diskrimineerimine liikmesriikide kodanike vahel.

Sellest tuleneb, et selle kohaldamine ei piirdu impordi ja ekspordiga, mis kuuluvad otseselt monopoli alla, vaid see hõlmab kõiki meetmeid, mis on seotud selle olemasoluga ja mis mõjutavad liikmesriikidevahelist kaubandust teatavate toodete osas hoolimata sellest, kas need kuuluvad monopoli alla või mitte, ning seega hõlmab see makse, mille tagajärjeks oleks diskrimineerimine importtoodete suhtes võrrelduna kodumaiste toodetega, mis kuuluvad monopoli alla.

Lisaks on see tõlgendus kooskõlas keeluga, mis on sätestatud artikli 95 teises lõigus, vastavalt millele ei kehtesta ükski liikmesriik teiste liikmesriikide toodetele selliseid riigimakse, mis võimaldaksid teiste toodete kaudset kaitset.

Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et makse eraldamine monopoli kuludesse üksnes importtoote arvelt isegi sellise maksu näol ei ole põhimõtteliselt kooskõlas artikli 37 lõikes 1 sätestatud keeluga.

27. Kuid siinkohal ei ole tegemist olukorraga, kus nii importtootele kui ka samasugusele kodumaisele tootele kohaldatakse võrdselt valitsuse maksu, mille on kehtestanud ja mille suuruse on määranud riigiasutus, isegi kui osa kodumaisele tootele kehtestatud maksust eraldatakse muuseas riigimonopoli rahastamiseks, kui samal ajal kohaldatakse importtootelt võetavat maksu riigi üldeelarve rahastamiseks.

Tegelikult ei esine siinkohal diskrimineerimist artikli 37 mõistes, kui importtoote suhtes kohaldatakse samu tingimusi nagu samasuguste kodumaiste toodete suhtes, mis kuuluvad monopoli alla.

Samas rikutakse nii asutamislepingu artiklit 95 kui ka artiklit 37, kui importtootele kehtestatud maks on erinev maksust, mis on kehtestatud samasugusele kodumaisele tootele, mis kuulub otseselt või kaudselt monopoli alla.

Vastus on seega selline, et artikli 37 lõiget 1 tuleb tõlgendada selliselt, et kaupade hankimis- ja turustamistingimustega seotud diskrimineerimine, millele selles viidatakse, hõlmab makse eraldamist monopoli kuludesse importtoote arvelt isegi sellise maksu näol, kuid et sellise sätte alusel ei ole keelatud kehtestada samasugust maksu importtootele ja samasugusele kodumaisele tootele isegi siis, kui viimasele kehtestatud maks on osaliselt eraldatud monopoli rahastamiseks, samal ajal kui importtootele kehtestatud maksu kasutatakse riigi üldeelarve rahastamiseks.

28. Põhikohtuasja hageja taotles suulise menetluse taasalustamist põhjusel, et Saksamaa Liitvabariigi valitsuse ja komisjoni vastused küsimusele, mis kerkis esile kohtuasjas 91/75 (Hauptzollamt Göttingen ja Bundesfinanzminister v. Wolfgang Miritz GmbH & Co.), võivad mõjutada kohtu otsust.

29. Kuid need vastused, mis olid seotud niinimetatud hinna tasandamise süsteemi olemasoluga Saksamaa alkoholimonopolis, ei ole mingil määral otsustavad ühenduse õiguse tõlgendamise osas sellistele küsimustele vastates, mille esitas riiklik kohus käesolevas asjas.

Seega ei pea Euroopa Kohus suulise menetluse taasalustamist vajalikuks.

Kohtukulud

30. Euroopa Kohtule märkusi esitanud Saksamaa Liitvabariigi ja Euroopa Ühenduste Komisjoni kohtukulud ei hüvitata.

Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus riiklikus kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse nimetatud kohus.

Esitatud põhjendustest lähtudes

EUROOPA KOHUS,

vastates Finanzgericht Rheinland-Pfalz'i 10. aprilli 1975. aasta määrusega esitatud küsimustele, otsustab:

1. Artikli 95 esimesel lõigul on vahetu õigusmõju ja selle alusel on loodud üksikisikute õigused, mida riiklikud kohtud peavad kaitsma.

2. Artikli 95 esimest lõiku tuleb tõlgendada selliselt, et selle alusel on keelatud maksu kehtestamine importtootele vastavalt arvutamismeetodile või kehtestamisviisile, mis erineb nendest, mida kasutatakse samasugustele kodumaistele toodetele kehtestatud maksu puhul ning mis põhjustab importtoote kõrgemat maksu, näiteks ühtse summa kehtestamine ühel juhul ja astmelise summa kehtestamine teisel juhul, isegi kui selline erinevus esineb vaid üksikutel juhtudel, ja et nende kahe toote hinnatasemele kohaldatava maksu võimalike erinevate toimete arvessevõtmine ei ole kohane.

3. Artikli 95 esimese lõigu alusel ei ole keelatud sama maksu kehtestamine importtootele ja samasugusele kodumaisele tootele isegi siis, kui osa kodumaisele tootele kehtestatud maksust eraldatakse riigimonopoli rahastamiseks, samal ajal kui importtootele kohaldatav maks on kehtestatud riigi üldeelarve rahastamiseks.

4. Artikli 37 lõike 1 alusel saavad asjaomased isikud üksikisikute õigused, mida riiklikud kohtud peavad kaitsma.

5. Artikli 37 lõiget 1 tuleb tõlgendada selliselt, et kaupade hankimis- ja turustamistingimustega seotud diskrimineerimine, millele selles viidatakse, hõlmab makse eraldamist monopoli kuludesse importtoote arvelt isegi sellise maksu näol, kuid et sellise sätte alusel ei ole keelatud kehtestada samasugust maksu importtootele ja samasugusele kodumaisele tootele isegi siis, kui viimasele kehtestatud maks on osaliselt eraldatud monopoli rahastamiseks, samal ajal kui importtootele kehtestatud maksu kasutatakse riigi üldeelarve rahastamiseks.

Lecourt

Kutscher

O'Keefe

Donner

Mertens de Wilmars

Sørensen

Mackenzie Stuart

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 17. veebruaril 1976. aastal Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

A. Van Houtte

R. Lecourt